

MARRASKILOEN HERRIAN

Alaine Arsuaga

—Kaixo lagunok!

—Ni nor naizen? Xabier nauzue.

—Zer egiten dudan hemen? Zueri nire gertakizun bat kontatzera etorri naiz. Zer deriozue? Bada, horra hor nire istorioa.

Egun batetan, udaberria zen eta eguraldiak bazirudien etzekiela, ezen, bero haundia bait zetorren goiz goizetik eta hori marraskiloei ez zaigu laket.

Kalean egin beharrak egin eta etxeruntz nihoalarik Garbiñerekin topo egin nuen.

—Kaixo Xabier, esan zidan. —Nora zoaz abiada horretan?

—Ni banoa lehenbaitlehen etxera, bero honek ez bait dit batere onik egiten, —erantzun nion.

—Zer txorora zaren Xabier, eguzkia bezain ederragorik ez dago barren.

Nahi duzuna esan Garbiñe baina ni banoa —esanez agurtu nuen.

Herrian denok genekien Garbiñe marraskiloari ez zitzaio-la hezetasuna atsegin bestei bezala, eta ez nintzen gehiegi harritu.

Laister zen bere etxe aurrean eguzkia hartzen. Nire lehiotik ikusten nuen, eguzkiaren izpi azpian polita eta xarmanta. Izan ere Garbiñe zen herriko marraskilorik xaloena.

Orduak igaro nituen berari begira. Bera ez zen ohartu so egiten niola, edo agian bai. Nork daki?

Bapatean eguzkia desagertu zen eta ortzeari begiratu zahartu mintzen zeru gutzia lainoz beterik zegoela eta ekaitza hurbiltzen ari zela.

Berehala eraso zuen euriak eta nire marraskilo maitia ekindigarri ezina egin zitzaion bustitzea, azkenean ikusiz ezin zela etxera heldu zaparrada haren azpiran oskolean babestuz bertan gelditzea erabaki zuen. Alahera izan ere eurijasa hura.

Atertu ondoren denok atera ginan kalera, osteratxo bat eginen hezetasuna dastateko asmoz. Esan daiteke herri gutzia zegoela kalean, baina ez, Garbiñeren edertasuna falta zen eta inor ohartu ez bazen ere ni bai, horixe baietz. Ziuraski katarro bat harrapatu zuela eta oheratu beharra izan zuela, etzen txunditzea gertatu zitzaionaren ondoren.

Egunak joan, egunak etorri eta Garbiñeren arrastorik ez. Hain gaizki ote zegoen? Asko pentsatu ondoren ikustaldi bat egitera joateko erabakia hartu nuen. Benetan, uste nuen bezala gaiso balego ez luke gutxi eskertuko nire bisita. Baina ez bazen ateratzen nire aurpegia ez ikusta arren. Ez hau ezina zen, Garbiñek betidanik erakutsi zidan txera gezur huts bat besteterik ez izatea...

Zena zela, ikusi behar nuen eta horrela zuzendu nintzen bere etxera.

Atea jo eta laister zen bere ama zer nahi nuen galdezka.

—Garbiñe ikustera etorri natzaizu, aspaldian ez bait dut ikusi, agian gaiso dagoela pentsatu dut.

Marraskilo andereak etxe barrura sartu erazi ninduen eta Garbiñe berahala agertu zen.

—Zer gertatu zaizu? itandu nion bere aurpegi triste eta goibela ikusi nuenean.

—Duela egun batzu —erantzun zidan— Eguzkia hartzen nengoelarik, ustekabean euriak eraso eta azpian harrapatu ninduen, orain, begira, oskoleko margo guztiak desagertu zaizkit, esanez negarrez hasi zen.

Niretzat ez dago gauza saminagorik, nire marraskilo kutuna negarrez ikustea baino. Eta... nola kontsolatu? Zerbait egin behar zen.

Pentsa eta pentsa, ia burua hautsi nuenean ideia bat bururatu zitzaidan.

—Badakit zer egin, zatoz nerekin, esan nion.

—Baina, nora?, galdetu zidan.

—Lasai, etorri, ikusiko duzu zer ongi konponduko dugun zure arazoa.

—Nik ez dut nahi kalera irten, ahalke ematen dit hain margula nago!

Pixka bat kokildurik baina nirekin etorri zen. Ezer esan gabe ulertu zuen Garbiñe gaisoak, zertara gindoazen marraskilo margolariaren etxera heldu ginenean.

Bai poztu ere, margolari jaunak dena jakin ondoren gustora lagunduko ziola esan zionean.

Esan bezala, gogoz eta arretaz ekin zion bere lanari eta bi ordu ondoren barruan Garbiñeren oskolak beste bat zirudien. Lehengo margul eta zurbila alai eta koloretsua bilakatu zen.

Gure poza eta zoriona eta Garbiñeren irrifarra aski izan zitzaion marraskilo margolariari eskerron bezala.

Ez ginan haserre kalera irten ginanean, ez horixe. Nire lagun maitiak egokitu zidan laztana izan zen nire oparirik hoberena. Ni ez nintzan gaizki gelditu.